

Budapestre vonatkozó újságcikkek

339.854

Szerző:

Cím: Egyre panaszkodnak a tisztviselők

Hely

Idő

"1921"

Személy

Forrás:

Az Újság

Helyszám

Bp.
(Hely)1921. 8. 9.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs

Egyre panaszkodnak a tisztviselők.

(Kérik a természetbeni ellátást. — Hol a ruhaszövet?)

Asztalfiókjaink tele vannak tisztviselők panaszos leveleivel. Ezer meg ezer baj kiáltoz a sorokból, robotoló emberek egész tömege ostromol, vigyük a nyilvánosság elé, a mi a szívükön fecsaklik. Alább le is közlünk néhány panaszos írást, hadd lássa a kormány, milyen szellők fujdogálnak a tisztviselőtársadalom körében. Illelnek végre, hogy teljes jóakarattal és gyors bőkezűséggel nyuljanak a tisztviselők hóna alá s teremtsék meg számukra a létminimumot. A mennyire a panaszos levelekből látjuk, baj van a természetbeni ellátással, nem elég fürge a rendszer és nem adja oda gyorsan és határidőre a tisztviselőknél azt, amit az állam kifejezetten a tisztviselőknél szánt. Ez a kevés is jótékonyan hatna, ha idején jönne. Tegyen róla az illetékes miniszter, hogy legalább ebből a szempontból halkuljanak el a panaszok. Aztán gyérünk tovább egy lépéssel: fokozza a kormány a tisztviselők ellátását. Megérdemlik.

Sürgős segítségre van szükség, mert a mint az alábbi panaszos sorokból is megállapítható, úgy látszik, csordultig telt meg a pohár és olyan eszméaramlatok törnek az előtérbe, a mik sem a tisztviselőosztálynak nem tesznek jót, sem az államnak nem válnak hasznára. Ime három jermiáda a sok közül:

Egy községi jegyző írja: „Ismételten olvasom a különböző tisztviselő-panaszokat Az Újság hasábjain és ilyenkor elfog a bánat, hogy még mindig így bánnak ezzel a hatalmas tömeggel. A tisztviselői kar páriáit tekintem el, hogy háromhetenkint érdeklődjem a szövetésnél a legnagyobb robotot teljesítjük. Háromnegyed részben az állam, egynegyed részben pedig a község részére. Az állam részéről a támogatás — leszámítva az éhbér-hozájárulást — inkább a birsággal való fenyege-

lésben nyilvánul meg. Tessék csak megpróbálni ezer koronából ruházkodni, élelmezést fizetni — havonta! Még az a szerencse, hogy Hegedűs Lóránt kegyelmes ur reánk is gondolt és négyszáz koronával megtoldotta félévre az éhbért. Ámde a legnagyobb baj ismét csak az, hogy nem lehet hozzájutni ehhez a segítséghez. Már régen elköltötte mindenki, de nekünk még mindig nem utalták ki, holott már négy hónapja történt a folyósítás. Hatvanhárom hónapi hadifogságom idején szerencsésen elkommunizálták összes fehérműtmet több felsőruhadarabommal együtt. Ma természetesen nem vehetek ruhát a magas fizetésből. Miután januárban érkeztem vissza a hadifogságból, természetesen elmulasztottam a cipőigény bejelentésére kijelölt határidőt. Még szerencse, hogy lehet folyamodni a pénzügyminiszter urhoz egy pár cipőért. Talán hozzá is jutok, ha nem ebből az évben, akkor a következőben. Ne csodálkozzék senki, ha az anyagi nyomor miatt elkészített tisztviselők a legjobb esetben savanyu arcúval intézik a közönség ügyes-bajos dolgát.”

Egy tisztviselő aláírásával kaptuk az alábbi sorokat: „Hegedűs Lóránt pénzügyminiszter ur a betéteket husz százalék erejéig zárta. Később odamódosult a dolog, hogy csak a százezer koronán felüli betétekből veszi el a teljes husz százalékot. Ennek ellenére a pénzügyminiszter ur még nem ért rá rondateleileg intézkedni, hogy a kisebb összegeket felszabadítsa. Magam szegény tisztviselő vagyok. Szerencsétlenségemre néhány ezer koronám volt a takarékbán. Pénzem zárolt összegéből visszajárna, de hiába van sürgősen szükségem a pénzeszkére, nem kaphatom meg, mert — ismétlem — a pénzügyminiszter ur szórakozott ember.”

A harmadik levelet egy községi jegyző írta. — „Családom kilenez tagból áll, — mondja sorában, — ruhaszövetet tehát az elsőik között kellett volna kapnom. E helyett az történt, hogy utolsónak jutottam utalványhoz, a mikor a mi csoportunk már kifogyott a szövetből. Arra nógatnak, hogy jelentkezzünk a meleyei csoportnál. El is mentem oda egyszer s azzal küldtem el, hogy háromhetenkint érdeklődjem a szövetésről. Hát én szívesen várok, de egyszer aztán meztelenül fogok megjelenni. Akkor talán megszánnak végre.”

városi házinymonda 1920